

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Brigity Chrastilové v právní věci **žalobkyně: O. V.**, zastoupena JUDr. Miloslavem Langerem, advokátem, se sídlem Klečůvka 83, Zlín, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 4. 2004, č. j. 59 Az 9/2004 - 35,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadá kasační stížností rozsudek Krajského soudu v Ostravě č. j. 59 Az 9/2004 - 35 ze dne 30. 4. 2004, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 6479/VL - 11 - 04 - 2003 ze dne 8. 1. 2004, jímž byla zamítnuta stěžovatelčina žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatelka v kasační stížnosti namítá, že Krajský soud v Ostravě se při svém rozhodování dopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky, neboť stěžovatelce měl být udělen azyl z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu. Stěžovatelka tak uplatňuje kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Kromě toho stěžovatelka namítá, že krajský soud

neměl dostatek důvodů pro své rozhodnutí, a z toho dovozuje kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Stěžovatelka z těchto důvodů navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, navíc požaduje, aby jí podané kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek.

Žalovaný ponechal kasační stížnost bez věcného vyjádření.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zejména zjistil, že stěžovatelka v průběhu správního řízení před žalovaným svoji žádost o udělení azylu odůvodňovala svými problémy souvisejícími s tím, že si půjčila peníze, ty však nemohla věřiteli vrátit. Věřitel si proto najal vymahače a po stěžovatelce požadoval vrácení peněz výhrůžkami a násilím. Peníze si stěžovatelka půjčila za účelem podnikání, avšak neprosperovala, neměla na nákup zboží, nevydělávala, a proto peníze nemohla vrátit. O udělení azylu stěžovatelka požádala poté, kdy jí bylo v České republice uděleno správní vyhoštění. Žalovaný v rámci správního řízení dospěl k závěru, že stěžovatelka splňuje podmínky podávané z § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu a rozhodl o zamítnutí její žádosti jako zjevně nedůvodné. Z obsahu soudního spisu pak Nejvyšší správní soud zjistil, že proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka žalobu, v níž tvrdila, že s rozhodnutím žalovaného nesouhlasí, žádá o přezkoumání jejího případu „z humanitárních příčin“. Krajský soud z obsahu žaloby dovodil, že stěžovatelka namítá nesprávné posouzení otázky splnění podmínek pro udělení azylu z humanitárních důvodů, žalobu však zamítl, neboť ohledně splnění podmínek vyplývajících z § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu dospěl k témuž závěru jako žalovaný. Stěžovatelka dle závěru krajského soudu neopustila zemi svého původu z toho důvodu, že by byla pronásledována z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině ani zastávání politických názorů, přitom nebyly splněny důvody podle § 13 ani § 14 zákon o azylu. Rozsudek krajského soudu byl stěžovatelce doručen dne 2. 6. 2004 a ta jej napadla kasační stížností dne 15. 6. 2004.

Stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek krajského soudu vzešel (§ 102 s. ř. s.), a kasační stížnost je tak podána osobou oprávněnou. Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Pokud jde o důvody, o které stěžovatelka svoji kasační stížnost opírá, pak tvrdí-li, že krajský soud neměl dostatek důvodů pro své rozhodnutí, takové tvrzení samo o sobě ani s přihlédnutím ke zbylému obsahu kasační stížnosti samostatný kasační důvod nepředstavuje. Stěžovatelka sice formálně odkazuje na „nedostatek důvodů“ rozhodnutí krajského soudu, žádným argumentem, jenž by byl v kasační stížnosti obsažen, však ani nepřímo nemíří k tomu, že by nebyly důvody pro rozhodnutí krajského soudu. Věcně totiž argumentuje toliko absencí posouzení § 14 zákona o azylu. Z obsahu kasační stížnosti lze tedy dovozovat toliko jeden kasační důvod, a sice nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky splnění podmínek pro udělení tzv. humanitárního azylu (jde o kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud tedy napadený rozsudek krajského soudu přezkoumal v mezích řádně uplatněného kasačního důvodu (§ 109 odst. 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Má-li Nejvyšší správní soud posoudit právní otázku splnění podmínek pro udělení tzv. humanitárního azylu, jak učinil krajský soud, musí se nutně nejprve zabývat otázkou, zda krajský soud přistoupil k aplikaci § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu důvodně. Ohledně této otázky přitom dospívá k závěru, že toto ustanovení důvodně a správně aplikováno bylo. Podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně

nedůvodná tehdy, jestliže žadatel neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod (písm. a/), nebo že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště (písm. b/). Pokud stěžovatelka v průběhu správního řízení uváděla toliko důvody spočívající v potřebě legalizovat svůj pobyt v České republice poté, kdy jí bylo uděleno správní vyhoštění, a ukrýt se před věřitelem a jím najatými vymahači stěžovatelčina dluhu, pak tato tvrzení objektivně nesvědčila o tom, že by mohla být v zemi svého původu pronásledována za uplatňování politických práv a svobod, ani že by měla odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Stěžovatelka neuvedla, že by hodlala uplatňovat politická práva, že by jí v tom bylo bráněno a že by dokonce byla za jejich uplatňování pronásledována. Stěžovatelka rovněž nepoukazovala na skutečnosti, které by jakkoli mohly odůvodnit její případné obavy z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. V takovém případě tedy byly zřetelně dány důvody k aplikaci § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Posoudil-li tuto právní otázku krajský soud shodně, pak v tomto jeho posouzení Nejvyšší správní soud nezákonnost neshledává. Dospěl-li přitom krajský soud k závěru, že aplikace § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu byla důvodná, neměl se samostatně zabývat splněním podmínek podávaných z § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu. Pokud totiž nebyly s ohledem na stěžovatelčina tvrzení učiněná v průběhu správního řízení samostatně posuzovány důvody podle § 12 zákona o azylu, toliko bylo shledáno, že stěžovatelka neuvedla ničeho, co by svědčilo o tom, že by byť jen mohla být vystavena pronásledování, jak má na mysli § 12 zákona o azylu, což je závěr pro aplikaci § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu dostačující, nebylo důvodu posuzovat splnění podmínek podávaných z § 14 zákona o azylu. Pro rozhodování žalovaného o udělení azylu z důvodu předvídaného v § 14 zákona o azylu je určující závěr o neexistenci důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Tyto důvody však při zamítnutí žádosti s odkazem na § 16 odst. 1 písm. g) zákona samostatně zjišťovány nejsou. Vyslovil-li se krajský soud v rozsudku na str. 3 ve druhém odstavci zdola k tomu, že nejsou splněny podmínky pro udělení azylu z humanitárních důvodů, resp. ztotožnil-li se krajský soud se závěrem žalovaného, podle něhož podmínky pro udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu splněny nejsou, pak pochybil, a sice právě tím, že se v případě, že konstatoval splnění podmínek pro aplikaci § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, vyslovoval k otázce tzv. humanitárního azylu, což v takovém případě činit neměl. Ani žalovaný § 14 zákona o azylu aplikovat neměl. Přestože Nejvyšší správní soud shledává v postupu krajského soudu právě uvedené dílčí pochybení, toto pochybení nemohlo mít a nemělo vliv na zákonnost napadeného rozsudku. Za podstatné totiž Nejvyšší správní soud považuje právě tu skutečnost, že krajský soud přistoupil k aplikaci § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu důvodně, neměl se tedy zabývat podmínkami pro přiznání azylu z tzv. humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu, a tedy ani stěžovatelčina námitka v tom směru, že jí azyl z těchto důvodů měl být přiznán, nemůže být shledána důvodnou.

Ze shora uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Za této procesní situace se již samostatně nezabýval návrhem stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému. Protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. března 2005

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu